

[Ivar Nørgaard]

være et smukt træk hos SF og VS, hvis de også kunne stemme for denne særdeles fornuftige dagsorden. Vi har jo i fællesskab stillet forespørgslen til ministeren, og det ville være en smuk udgang, hvis vi kunne sige, at hele det danske folketing nu står bag den markedspolitik, der skal føres, og jeg forstår på de to ordførere – ikke mindst på hr. Gade – at man ikke har noget imod indholdet af vort dagsordensforslag. Derfor vil jeg gerne slutte med at opfordre til størst mulig opbakning bag dagsordensforslaget.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Inden jeg svarer hr. Ivar Nørgaard på det konkrete spørgsmål, skal jeg lige forklare baggrunden for, at vi tog en beslutning om en del af prispakken.

Som det er fremgået af debatten i dag, var det mærkelige ved mødet, at tyskerne for første gang vedkendte sig, at de stod på Luxembourgforliget. Første gang sagde de, at det var første artikel, de stod på. Den siger, at man skal forhandle, indtil man bliver enige. Men da vi havde forhandlet i 21 dage, heraf 3 døgn, var det klart, at vi ikke ville kunne blive enige, selv om vi var fortsat i al evighed. Som den tyske landbrugsminister udtrykte det: om vi så skal forhandle til jul, vil vi ikke afstå fra vores krav om uændrede kornpriser.

På det grundlag erklærede vi os parat til sammen med de andre ministre at vedtage det, vi var enige om. Det var mælkepakken, alle de produktionsår, som var udløbet pr. 1. april, oksekød osv. Der var enighed om disse spørgsmål blandt delegationerne, og det svarede også til det forhandlingsoplæg, jeg havde forelagt markedsudvalget. Vi anbefalede at vedtage disse ting, men for korn og raps udløber produktionsåret først 1. juli og 1. august, og der er ikke fastsat nogen kornpris eller rapspris for det kommende produktionsår.

Det, der nu kan ske, er, at vi prøver igen i juni og ser, om vi kan få et forhandlingsresultat. Denne gang har tyskerne ikke det pressionsmiddel at bruge vedrørende andre produkter. De er væk. Nu er der kun raps og korn tilbage. Så er spørgsmålet, om den tyske delegation stadig væk vil stå på, at 0,9 pct.s nedsættelse af kornprisen er maksimum. Det, jeg havde forelagt i forhandlingsoplæg-

get, var en nedsættelse af kornprisen på 1,8 pct. samt en formodning om at kunne få rapsen til at følge kornet.

Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige noget som helst om, hvor tyskerne vil stå på forhandlingstidspunktet, men hvis vi ikke kan blive enige – de ni lande kan nok blive enige om 1,8 pct. – hvis Vesttyskland ikke kan acceptere, så kan der ikke vedtages noget 11.-12. juni. Så løber produktionsårene ud 1. juli og 1. august, og så er det ikke sikkert, vi vil forlænge produktionsårene. Hvis vi ikke forlænger produktionsårene, gælder den gamle kornpris ikke. I så fald er det i næste procedure op til Kommissionen at tage stilling til, hvilken pris der skal gælde i det nye produktionsår, og det kan meget vel blive den 1,8 pct.s nedsættelse, flertallet af lande er enige om, Kommissionen så fastsætter uden om Rådet.

På denne baggrund vil jeg sige til hr. Ivar Nørgaard, når han spørger mig om kornprisen indflydelse på budgettet, at der ikke er fastsat nogen kornpris, men om de øvrige produkter har vi sagt, at efter vores opfattelse strammer det budgettet for meget. Vi vil derfor sige til Kommissionen, at den har pligt til at sørge for, at de stigninger bliver finansieret, så det ikke går ud over eksportretentioner o.lign. Dette sidste har kommissæren lovet at rette sig efter.

Med disse ord håber jeg at have givet hr. Ivar Nørgaard et fuldstændigt svar. Jeg skal give en mere fyldig redegørelse i morgen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Landbrugsministeren udtaler, at han finder, at beslutningen om en del af priserne var i overensstemmelse med mandatet fra folketingets markedsudvalg. Jeg er ikke i stand til at offentliggøre mandatet, men da formanden for markedsudvalget er til stede i salen, vil jeg opfordre ham til at offentliggøre det mandat, landbrugsministeren havde. Så kan befolkningen tage stilling til, om det, landbrugsministeren sagde, var i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Nu udtalte landbrugsministeren, at tyskerne ikke længere kunne presse de andre lande. Sagen er omvendt: nu er alt gennemført, så nu kan de andre lande ikke længere presse tyskerne. Så er der det store spørgsmål,